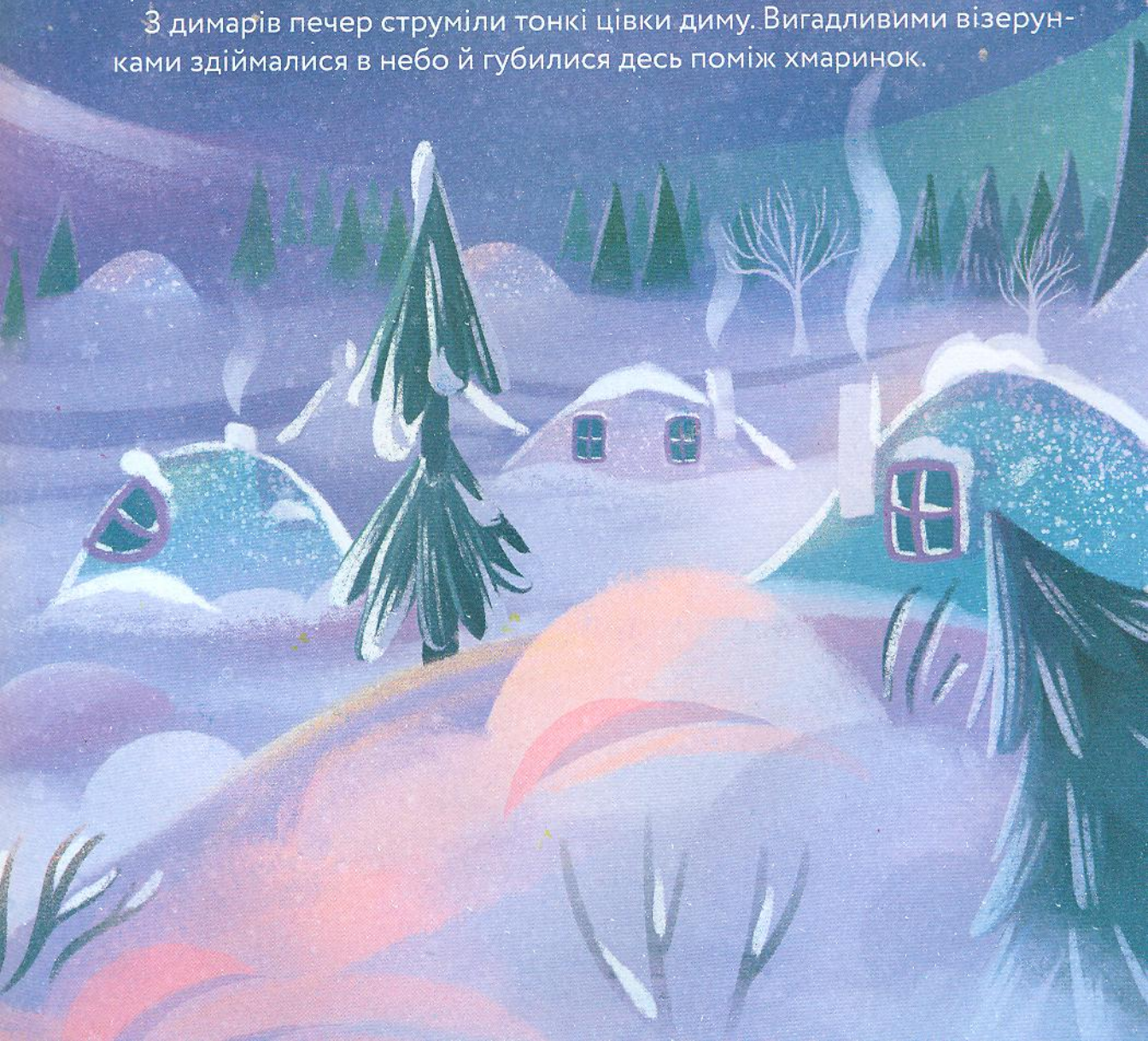

Розділ 1

Високо в небі висів тонкий серпик молодого місяця. На вуличках Драконячого селища було тихо. Лише іноді сти́ха пугукав пугач, але врешті й він заснув.

З димарів печер струміли тонкі цівки диму. Вигадливими візерунками здіймалися в небо й губилися десь поміж хмаринок.

Селище спало. Світилися вікна лише однієї печери край головної вулиці. Усередині клопоталися. Мама-драконка прикрашала святковий торт написом «З днем народження, Довгохвосте!», де замість крапочки під знаком оклику вона намалювала маленький багрянний вогник. Тато-дракон тим часом злизував крем із ложки, вдоволено прицмокуючи.

— Я і не помітила, коли наш хлопчик став таким дорослим! — стиха промовила мама, змахнувши з очей сльозинку. — Неначе ще вчора був зовсім крихітним і вміщався в мою долоню.

— Чого не скажеш про його хвоста, — зауважив тато, ласуючи останніми згусточками крему. — Згадай, як синочок кумедно засинав, обгорнувшись ним із ніг до голови. Такому довгому хвосту позаздрить кожен дракон!

— А й правда, — тепло всміхнулася мама. — Хвостом він удався в мого прадіда. Той був чемпіоном з польотів із перешкодами! Але ж і спритні маневри виконував завдяки хвосту!

— Так, так, досі легенди ходять, — підхопив тато.

Так вони й прогомоніли до глибокої ночі, а коли торт був готовий, стомлені полягали спати.

Яскраві промені ранкового сонця заглянули у вікно, лоскочучи Довгохвостові носа. Він потягнувся, солодко позіхнув і розплющив великі зелені очі. Зрозумівши, що вже ранок, дракончик підхопився з ліжка й мерщій кинувся на кухню, але перечепився через свій хвіст. Намагаючись утримати рівновагу, з розкинутими руками загопкав кімнатою на одній нозі. Мимохіть поскидав на підлогу книжки, які читав із мамою перед сном, горнятко з недопитим какао, навіть лавову лампу, на яку так любив дивитися, засинаючи. Такі халепи спіткали Довгохвоста щодня.

Довгий хвіст — це неабияка перевага. Він допомагав дракончику відбивати м'яча, діставати найсолодші фрукти з вершечків дерев, маневрувати в повітрі, ба більше — гойдатися на гілці, наче на гойдалці! Це було однією з улюблених розваг малого дракона. Та ось ходити, не зашпортуючись у хвості, вдавалося не завжди. І після кількох розбитих ваз, тарілок та горнят батьки вкрили підлогу товстим м'яким килимом.

Тож сьогодні Довгохвіст нічого не розбив. Міцно ставши нарешті на обидві ноги, він швидко розставив усе по місцях і побіг на кухню.

